

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้สรุปการวิจัยเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย ในอนาคตตามลำดับ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการปฏิบัติและปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการปฏิบัติและปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยยึดหลักการ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน และทำการสำรวจขั้นต้น (pilot study) เป็นหลัก และให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แก้ไขปรับปรุงก่อนที่จะนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 20 ท่าน ทำการตัดสินความเที่ยงตรง ความเนื้อหาของแบบสอบถาม หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (t - test) กับผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในส่วนกลาง จำนวน 9 โรงเรียน

และนำมาปรับปรุงแก้ไข ภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ และได้นำไปใช้ในการวิจัยกับกลุ่มประชากร ซึ่งได้แก่ผู้บริหาร(ครูใหญ่)โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 90 คน และครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านกิจการนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 90 คน รวมทั้งหมดจำนวน 180 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร

ลักษณะแบบสอบถามแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ข้อมูลเบื้องต้นที่จำเป็น เป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบ (Check List), คำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) และตอนสุดท้าย เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) และปลายเปิด (Open ended)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และใช้บริการทางไปรษณีย์ ได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 130 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 72.22

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความถี่และค่าร้อยละเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นที่จำเป็น
2. หาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาองค์ประกอบต่างๆเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน และปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน
3. ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ขององค์ประกอบทั้งหมด 8 ด้าน โดยการทดสอบค่าที (t - test)

ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนาระบบบริหาร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ก. ผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นชายมากกว่าหญิง และครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านกิจการนักเรียน ส่วนใหญ่เป็นชายมากกว่าหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.00 และ 63.50 ตามลำดับ

ข. ผู้บริหารและครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านกิจการนักเรียน ส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษา ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 71.40 และส่วนใหญ่มีวุฒิทางวิชาชีพครู คิดเป็นร้อยละ 93.20

ค. ผู้บริหารส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางการบริหารการศึกษา ตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 57.10 รองลงมาได้แก่ ประสบการณ์ทางการบริหาร การศึกษาระหว่าง 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.90 ส่วนครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านกิจการนักเรียน มีประสบการณ์ทางการบริหารการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.70 รองลงมาได้แก่ ประสบการณ์ทางการบริหารการศึกษาตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 36.50

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกิจการนักเรียนของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในต่างต่าง 8 องค์ประกอบ ปรากฏผลดังนี้

ก. การรับและการแบ่งกลุ่มนักเรียน ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านกิจการนักเรียน โดยส่วนรวมเห็นว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่อง การแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อเข้าอยู่ในชั้นเรียน ทางโรงเรียนอาศัยหลักวิชาในการจัดนั้น ผู้บริหารมีความเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ส่วนครูมีความคิดเห็นว่า โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ มีการปฏิบัติ

ครูเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ส่วนผู้บริหารเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน

จ. การบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานค่านักเรียน โดยส่วนรวมเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่อง โรงเรียนให้ความสำคัญของการจัดให้มีการตรวจสุขภาพนักเรียนเป็นประจำในแต่ละปี, โรงเรียนได้จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยแก่นักเรียน, โรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมความรู้ เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุต่างๆที่อาจเกิดขึ้นได้ในโรงเรียนให้กับนักเรียน, โรงเรียนได้แจ้งให้ผู้ปกครองทราบความเจริญเติบโตด้านสุขภาพและพัฒนาการของนักเรียน เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม มีความเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ส่วนครูยังเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยอีกเรื่องหนึ่งคือ ห้องพยาบาลของโรงเรียนมีความเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ส่วนผู้บริหารเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม เป็นรายชื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องโรงเรียนอำนวยความสะดวกและจัดบริการค่าน้ำดื่มได้ถูกสุขลักษณะ และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เป็นรายด้านเกี่ยวกับการปฏิบัติงานค่านักเรียนสุขภาพของนักเรียน พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน

ช. การจัดบริการแนะแนว ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานค่านักเรียน โดยส่วนรวมมีความเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่องโรงเรียนได้จัดให้มีห้องแนะแนวเพื่อให้บริการแนะแนว, นักเรียนได้มีโอกาสใช้การบริการแนะแนวของโรงเรียน, โรงเรียนมีงบประมาณเพื่อจัดสรรในการแสวงหาวัสดุอุปกรณ์มาใช้ในการบริการแนะแนว, โรงเรียนได้ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนมาใช้บริการ, และครูแนะแนวมีเวลาสำหรับให้บริการแนะแนวอย่างเหมาะสม ซึ่งผู้บริหารและครูเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย นอกจากนี้ครูยังมีความเห็นว่าโรงเรียน มีการปฏิบัติ

อยู่ในระดับน้อยในเรื่องต่อไปนี้คือ โรงเรียนมีบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถในการทำ
หน้าที่ด้านแนะแนวแก่นักเรียน, โรงเรียนได้ติดต่อกับหน่วยงานหรือองค์การภายนอก
เพื่อส่งนักเรียนไปศึกษาฝึกงาน, และครูทุกคนให้ความร่วมมือในการให้บริการ แนะแนวแก่นักเรียน
ในขณะที่ผู้บริหารเห็นว่าการปฏิบัติมาก ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม
เป็นรายข้อพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องโรงเรียนได้จัดให้มีห้องแนะแนวที่เหมาะสม, นักเรียนได้มีโอกาสใช้บริการแนะแนวของโรงเรียน, และครูแนะแนวมีเวลาสำหรับให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน
และพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เฉพาะในเรื่อง ผู้บริหารเห็นความสำคัญและความจำเป็นของ การจัดบริการแนะแนว, โรงเรียนมีบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถในการทำหน้าที่บริการด้านแนะแนวแก่นักเรียน, โรงเรียนได้ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนมาใช้บริการ และครูทุกคนให้ความร่วมมือในการให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน
และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเป็นรายข้อพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งขัดแย้งกับสมมุติฐาน

๗. การจัดทุนอุดหนุนการศึกษา ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม โดยส่วนรวมเห็นว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่องโรงเรียนสามารถจัดหาทุนได้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน, โรงเรียนได้มีการติดตามผลภายหลังการให้ทุน และการจัดพิมพ์แหล่งทุนการศึกษาเพื่อเผยแพร่ให้นักเรียนทราบ นั้น ผู้บริหารเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนครูเห็นว่าการจัดทุนอุดหนุนการศึกษาของโรงเรียนอยู่ในระดับน้อยทั้งหมด ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเป็นรายข้อ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องโรงเรียนมีหลักเกณฑ์และระเบียบแนวปฏิบัติที่ชัดเจน ในการให้ทุนการศึกษา และโรงเรียนมีการติดตามผลภายหลังการให้ทุน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเป็นรายข้อพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน
ของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในค้ำนต่างๆ 8 องค์ประกอบ ปรากฏผลดังนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ผู้บริหารและครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานค้ำนกิจการนักเรียน เห็นตรงกันว่าเป็นปัญหาค้ำอยู่ในเรื่องการรับและการแบ่งกลุ่มนักเรียน ส่วนในเรื่องการปฐมนิเทศนักเรียน, การรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน, การทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียน, การจัดกิจกรรมของนักเรียน การบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน การจัดบริการแนะแนว และการจัดทุนอุดหนุนการศึกษา นั้น ผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาค้ำน้อยที่สุด ในขณะที่ครูเห็นว่าการปฐมนิเทศนักเรียน การรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน, การจัดบริการแนะแนว เป็นปัญหาค้ำน้อย ส่วนเรื่องอื่นๆคือการทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียน การจัดกิจกรรมของนักเรียน การบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน และการจัดทุนอุดหนุนการศึกษา นั้นเป็นปัญหาค้ำน้อยที่สุด เช่นเดียวกับความคิดเห็นของผู้บริหาร อย่างไรก็ตามแม้ว่าโดยส่วนรวมผู้บริหารและครูจะมีความเห็นว่าปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียนในค้ำนต่างๆอยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุดก็ตาม แต่ก็ยังมีปัญหาที่ผู้บริหารและครูเห็นว่าเป็นปัญหาค้ำอยู่ในระดับมาก ซึ่งได้แก่ปัญหาค้ำนการรับและการแบ่งกลุ่มนักเรียน ในเรื่องเด็กนักเรียนที่รับเข้าศึกษามีปัญหาทางค้ำนความรู้ความสามารถในการเรียน และครูยังเห็นว่าโรงเรียนประสบปัญหาการรับนักเรียน เหลือค้ำคจากโรงเรียนรัฐบาล อยู่ในระดับมากอีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเป็นรายค้ำนในแต่ละค้ำนปัญหาพบว่า ปัญหาค้ำนการปฐมนิเทศนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องนักเรียนไม่มีความสนใจในการปฐมนิเทศ, ปัญหาค้ำนการจัดกิจกรรมของนักเรียน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องอุปกรณ์กีฬาไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน และนักเรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมของนักเรียน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเป็นรายค้ำนปัญหา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องปัญหาค้ำนการปฐมนิเทศนักเรียน

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยทำให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและปัญหาในการปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในด้านต่างๆคือ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิเคราะห์พบว่า โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นชาย มีวุฒิทางการศึกษา ระดับปริญญาตรี มีวุฒิทางวิชาชีพครู และประสบการณ์ทางการบริหารการศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป รองลงมาคือประสบการณ์ระหว่าง 6 - 10 ปี ส่วนครูที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านกิจกรรมนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาย มีวุฒิทางการศึกษา ระดับปริญญาตรี มีวุฒิทางวิชาชีพครู มีประสบการณ์ทางการบริหารการศึกษาระหว่าง 2 - 5 ปี รองลงมาคือประสบการณ์ทางการบริหารการศึกษาตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ได้แนวคิดที่ว่า โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้มีการพัฒนาไปในทางที่ดี คือมีบุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบ ที่มีคุณวุฒิสูง มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน ซึ่งเชื่อว่าจะทำให้ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้านต่างๆของโรงเรียนดียิ่งขึ้น และเป็นการเริ่มเปลี่ยนแปลงภาพพจน์ในด้านลบของโรงเรียนเอกชน ที่มักจะถูกกล่าวกันว่า ไร้ครูวุฒิค่า ไม่มีประสบการณ์มาทำหน้าที่รับผิดชอบงานด้านต่างๆของโรงเรียน เอาเปรียบครู¹ และผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิลาวัลย์ คันฉัตรพงษ์ ซึ่งค้นพบว่าโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไร้ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา ระดับปริญญาตรี เป็นส่วนใหญ่เช่นกันในการปฏิบัติงาน²

¹สุรียน นนทศักดิ์, "การบริหารโรงเรียนเอกชนในเชิงธุรกิจ," วารสารการศึกษาเอกชน 8 (กุมภาพันธ์ 2526) : 54

²วิลาวัลย์ คันฉัตรพงษ์, "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 55

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและปัญหาในการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ก. การรับและการแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยส่วนรวมผู้บริหารและครูเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าโรงเรียนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับมากยกเว้นเรื่องการแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อเข้าอยู่ในชั้นเรียน ผู้บริหารเห็นว่าโรงเรียนอาชีวศึกษาในการจัดอยู่ในระดับน้อย ส่วนครูมีความเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในเรื่องปัญหานี้โดยส่วนรวมเห็นว่าปัญหาการรับและการแบ่งกลุ่มนักเรียนอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นเรื่อง เด็กนักเรียนที่เข้าศึกษามีปัญหาทางด้านความรู้ความสามารถในการเรียน ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่า เป็นปัญหามาก จากการวิจัยพบว่าผู้บริหารและครูมีความเห็นว่าโรงเรียนยังประสบปัญหามากในเรื่องเด็กนักเรียนที่มาเข้าศึกษา มีปัญหาทางด้านความรู้ความสามารถในการเรียน ทั้งนี้สาเหตุมาจากค่านิยมของสังคมไทย ซึ่งผู้ปกครองนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลก่อน เมื่อสอบเข้าไม่ได้จึงนำมาสมัครเรียนต่อในโรงเรียนเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสรีนยา รวมเงาะ ซึ่งพบว่าสาเหตุที่ผู้ปกครองส่งลูกเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชน เพราะสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้ นอกจากนั้นเด็กนักเรียนที่มาเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชน มักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิมิตร อัครรัตน์ ซึ่งพบว่า เด็กที่มีผลการเรียนดีมักจะมีโอกาสได้เข้าศึกษาต่อในโรงเรียนรัฐบาลมากกว่า²

¹เสรีนยา รวมเงาะ, "สำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2520" (ปริญญาานิพนธ์วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520), หน้า 146.

²นิมิตร อัครรัตน์, "โอกาสการเข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน สถานภาพส่วนตัวและผลการเรียนของนักเรียนในภาคใต้" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521), หน้า 162.

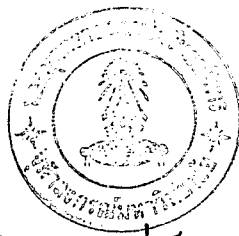
ภัยสุขภาพต่างๆนี้เองจึงทำให้โรงเรียนมีการปฏิบัติในเรื่องการแบ่งกลุ่มนักเรียน เพื่อเข้าอยู่ในชั้นเรียน โดยอาศัยหลักวิชาในการจัดชั้น เพราะโรงเรียนเอกชน ส่วนใหญ่ประสบปัญหาการไม่สามารถคัดเลือกเด็กเพื่อเข้าศึกษาได้ สำหรับการแก้ไข ปัญหาความไม่นิยมเข้าศึกษาในสถานศึกษาเอกชนดังกล่าว สามารถจะกระทำได้ คือ การส่งเสริมสนับสนุนอย่างจริงจัง ให้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีประสิทธิภาพและ คุณภาพทัดเทียมกับโรงเรียนรัฐบาล และเป็นที่ยอมรับของสังคมซึ่งการปรับปรุงดังกล่าว จะต้องกระทำอย่างจริงจัง มีการประสานงานกัน ร่วมมือกันทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรมอาชีวศึกษา ตลอดจนโรงเรียน เอง และสมาคมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับด้านเอกชนอาชีวศึกษา อาทิเช่นสำนักงานคณะกรรมการ การการศึกษาเอกชน ปรับปรุงคุณภาพและระบบการตรวจนิเทศการศึกษาโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาใหม่ จัดอัตรากำลังบุคลากรและจัดโครงการพัฒนาบุคลากรที่ทำงาน เกี่ยวข้องกับการเอกชนอาชีวศึกษาทั้งหมด ฝ่ายโรงเรียนก็ควรอย่างยิ่งที่จะต้องให้ ความร่วมมือ ในการส่งบุคคลเข้ารับการอบรม, ร่วมเป็นกรรมการ ฯลฯอย่างเต็มที่ และพร้อมกันนี้ก็ดำเนินการประชาสัมพันธ์ลักษณะที่ดีของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาออกไปสู่สังคม ซึ่งการสร้างค่านิยมที่ดีต่อโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษานี้ สุริยัน นนทศักดิ์ ได้เสนอว่า การประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนไม่ควรจะเข้าใจว่าเป็นการเผยแพร่กิจการ ให้ประชาชนทราบ แต่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะต้องหาทางปรับการบริหารงานให้ สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อสังคมอย่างน้อยต่อ ชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่¹ ซึ่งการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงค่านิยมนี้อาจจะใช้เวลานาน กว่าที่จะเห็นผล แต่เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ โดยมีเงื่อนไขสำคัญคือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับ การเอกชนอาชีวศึกษา ต้องให้การส่งเสริมสนับสนุนอย่างจริงจัง เข้าใจสภาพของ เศรษฐกิจและสังคมไทยที่รัฐเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาร่วมรับภาระ ในด้านอาชีวศึกษา มองเห็นผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการปรับปรุงแก้ไขว่าจะตกอยู่กับเด็กนักเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ซึ่งก็เป็นเด็กไทยส่วนหนึ่งของประเทศเช่นเดียวกัน ไม่มีการเกี่ยงงอน

¹สุริยัน นนทศักดิ์, "การบริหารโรงเรียนเอกชนในเชิงธุรกิจ," : 95.

บ้ายเบี่ยงงาน บัดความรับผิดชอบ ประสานงานในการจัดการศึกษาค้นคว้าชีวิตศึกษากับ เอกชนอย่างจริงจัง ไม่ดำเนินงานซ้ำซ้อนและก่อให้เกิดการสูญเสียค่าในการลงทุนด้าน การศึกษา เช่นจัดดำเนินการอาชีวศึกษาแข่งกับการจัดอาชีวศึกษาของเอกชน ซึ่งมีคุณภาพและมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับของสังคมอยู่แล้วเป็นต้น ขณะเดียวกันเอกชนที่จัดการ การศึกษา ก็จำเป็นต้องมีเงื่อนไข ในการดำเนินการด้านการศึกษา นั่นคือ การอุทิศตน เพื่อการศึกษาของเด็กนักเรียน โดยไม่คิดหวังแต่ผลกำไรอย่างเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ การแก้ไขดังกล่าวข้างต้น รัฐควรจะได้จัดตั้งคณะกรรมการ ประสานงาน ระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเอกชนอาชีวศึกษาทั้งหมดขึ้น โดยมี สำนักงานคณะกรรมการ การการศึกษาเอกชน ทำหน้าที่เป็นเลขานุการ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการ ปฏิบัติงาน เกิดความตระหนักในนโยบายการจัดการศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาร่วมกัน ประสานงานกัน และทราบแนวทางในการปฏิบัติอย่างเดียวกัน ซึ่งจะสามารถขจัด ลักษณะปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นข้างต้นได้ และจะเป็นการเสริมสร้างประสิทธิภาพ และ คุณภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ให้สามารถดำเนินไปได้อย่างดี

ข. การประชุมพิเศษนักเรียน โดยส่วนรวม ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติมาก ยกเว้นเรื่อง ทางโรงเรียนได้เปิดโอกาส ให้ผู้ปกครอง ได้เข้าร่วมในการประชุมพิเศษ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และ ทางโรงเรียนได้เคยประเมินผลการดำเนินงานประชุมพิเศษ แล้วนำมาปรับปรุงการจัด ครั้งต่อไป ผู้บริหารและครู เห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติน้อย ซึ่งสมควรอย่างยิ่งที่ โรงเรียนจะได้ปรับปรุง ในการสร้างสัมพันธ์อันดีกับผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองคือ องค์ประกอบที่สำคัญ ที่มีอิทธิพลต่อการที่นักเรียนมีโอกาสเข้าศึกษาต่อ ดังนั้น ทาง โรงเรียนจึงควรหาวิธีการให้ ผู้ปกครองได้ตระหนักถึงคุณค่าทางการศึกษาของเด็ก โดยการติดต่อกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด¹ ซึ่งการดำเนินการที่เหมาะสมขั้นแรก คือ การที่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองนักเรียนได้เข้าร่วมในการ

¹จันทนา นนทิกร, "การวิเคราะห์สถานภาพส่วนตัวของนักเรียนที่มีโอกาส ศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในภาคกลาง จำแนกตามประเภทโรงเรียน" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521), หน้า 40.

ปฐมนิเทศนักเรียน โดยใช้วิธีการเชิญชวนแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ใช้การสื่อสารโดยตรงและโดยอ้อม แต่ข้อที่สำคัญที่สุดคือโรงเรียนต้องชี้แจงให้ผู้ปกครองได้เห็นประโยชน์ของการเข้าร่วมในการปฐมนิเทศนักเรียน และในการปฐมนิเทศนักเรียนควรมีช่วงเวลาที่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครอง ได้ร่วมกิจกรรมที่จะเป็นประโยชน์ต่อการอบรมเด็กนักเรียนและเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน เช่นกิจกรรมการสัมมนาระหว่างครูกับผู้ปกครองนักเรียน ส่วนเรื่องที่ว่าโรงเรียนได้มีการประเมินผลการดำเนินงานปฐมนิเทศนักเรียนน้อยนั้น จัดว่าเป็นปัญหาที่พบในวงการศึกษากว้างไกล ซึ่งพบว่า ในวงการศึกษานานาชาติอย่างมากคือการประเมินผลของผลิตผล¹ ซึ่งเป็นสิ่งที่โรงเรียนจะต้องแก้ไขหากการประเมินผลอย่างมีระบบเข้ามาใช้ในการปฏิบัติงานของโรงเรียน เพราะการประเมินผลจะช่วยสร้างประสิทธิภาพของงานเป็นอย่างดี² และสำหรับปัญหาในการปฐมนิเทศนักเรียนโดยส่วนรวมผู้บริหารและครูเห็นว่ามีปัญหาน้อยที่สุด แต่เมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มพบว่าผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาน้อยที่สุด ในขณะที่ครูเห็นว่าเป็นปัญหาน้อย ซึ่งพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเป็นรายข้อ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องเด็กนักเรียนไม่ให้ความสนใจในการปฐมนิเทศ ซึ่งผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาน้อยที่สุด ในขณะที่ครูเห็นว่าเป็นปัญหาน้อย จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าครูมีความเห็นว่าเป็นปัญหามากกว่าผู้บริหาร ทั้งนี้อาจเพราะผู้บริหารเห็นว่าการปฐมนิเทศนักเรียนที่ปฏิบัติอยู่แล้วในปัจจุบันค่อนข้างดี จึงมีปัญหาน้อยที่สุด ในขณะที่ครูมองเห็นว่ายังมีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, กองวิจัยทางการศึกษา. "คุณภาพประสิทธิภาพของโรงเรียนทุกระดับในเขตกรุงเทพมหานคร 2521," วิจัยสนเทศ 3(3 มีนาคม 2525) : 12

² สุริยัน นนทศักดิ์, "การบริหารโรงเรียนเอกชนในเชิงธุรกิจ," : หน้า 56

ค. การรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน โดยส่วนรวมผู้บริหารและครู มีความเห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติมาก และเมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มต่างก็เห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่องผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการดูแลให้นักเรียนรักษาระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยของโรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่ามี การปฏิบัติ น้อย จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองในการรักษาระเบียบวินัยของนักเรียนเท่าที่ควร ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการที่ผู้ปกครองไม่ได้เข้ามามีส่วนรับรู้ ในเรื่องต่างๆของทางโรงเรียน ทั้งนี้เพราะโรงเรียนเปิดโอกาสให้น้อยเกินไปที่จะหลีกเลี่ยงจากการประชุมพิเศษนักเรียนนั่นเอง ดังนั้นผู้ปกครองจึงไม่มีความเข้าใจ และไม่เห็นความสำคัญในสิ่งต่างๆที่โรงเรียนพึงประสงค์ และต้องการปลูกฝังให้กับนักเรียน ผู้ปกครองจะไม่เป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน เช่นปล่อยให้เด็กนักเรียนสวมกางเกงยีนมาเรียน หรือไม่เร่งรัดให้ไปตัดผมเมื่อเห็นว่าผมยาวเป็นต้น ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองไม่ทราบและเข้าใจว่าโรงเรียนต้องการอะไรบ้าง หรือจากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลาอบรมลูกหลานของตนเองเหมือนสมัยก่อน จึงไม่สามารถให้ความรู้และร่วมมือกับโรงเรียนได้ สำหรับเรื่องโรงเรียนไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองในการรักษาระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยของโรงเรียนนั้น เป็นสิ่งที่โรงเรียนควรจะได้เร่งปรับปรุงแก้ไข เช่นจัดให้มีการประชุมสัมมนาชี้แจงหาสาเหตุต่างๆที่เกิดขึ้นจากเด็กนักเรียนระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียน, จัดให้มีการรายงานความประพฤติของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ, จัดพิมพ์เอกสารหนังสือแจ้งข่าวต่างๆไปยังผู้ปกครองนักเรียน และมีเรื่องการรักษาระเบียบวินัยสอดแทรกไปด้วย เช่นมีบทความ เรื่องราวของนักเรียนที่ประพฤติดีเป็นต้นกาวที่นักเรียนจะมีระเบียบวินัยคืนนั้น ผู้ปกครองมีส่วนที่จะช่วยได้เป็นอย่างมากเพราะชีวิตของเด็กรุ่นหนึ่งอยู่ที่บ้าน ครอบครัว ซึ่งจะ เป็นผู้อบรมสิ่งต่างๆที่จะเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำรงชีวิตต่อไปได้เป็นอย่างดี การเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามาช่วยโรงเรียนในการให้เด็กนักเรียนรักษาระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยของโรงเรียนนั้น โรงเรียนควรจะได้เริ่มต้นไปพร้อมกับการประชุมพิเศษนักเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองได้เข้าใจสิ่งต่างๆตรงกับที่โรงเรียนประสงค์ และจากผลการวิจัยของ กุสุมา อินทวดี ซึ่งพบว่า

โรงเรียนเอกชนส่วนมากร้อยละ 85 - 92 ครูไม่เคยไปเยี่ยมบ้านเด็กนักเรียนเลย ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้ปกครองไม่ดีเท่าที่ควร¹ ส่วนในเรื่องปัญหาด้านการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน พบว่าโดยส่วนรวมเห็นว่าโรงเรียนมีปัญหาลูกอยู่ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากรัฐมนตรีนโยบายเน้นในเรื่องเกี่ยวกับระเบียบวินัยอยู่เสมอ และเป็นอย่างมาก จะเห็นได้จากคำขวัญเกี่ยวกับเด็กไทย เนื่องในวันเด็กแห่งชาติทุกปี จะกล่าวถึงการมีระเบียบวินัยอยู่เสมอ, ระเบียบวินัยเกี่ยวกับการแต่งกายและไว้ผม ความประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132, มาตรการการแก้ไขเหตุการณ์ก่อความไม่สงบของนักเรียน โดยใช้วิธีตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียนเป็นต้น² อย่างไรก็ตามมีข้อที่โรงเรียนเอกชนพึงตระหนักอยู่เสมอถึงหลักการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียนที่ถูกต้อง แม้ว่าโรงเรียนจะมีการปฏิบัติในเรื่องระเบียบวินัยเป็นอย่างมาก มีกฎเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นแนวทางปฏิบัติมาก และโรงเรียนประสบปัญหาน้อยก็ตาม นั่นคือ หลักการรักษาระเบียบวินัยที่เกิดจากตัวเด็กนักเรียนเอง ซึ่งเกิดความสำนึกไม่อยากจะกระทำผิด ไม่ใช่การรักษาระเบียบวินัยที่เกิดจากการบีบบังคับนักเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยของสิรินยา รวมเงาะ พบว่า นักเรียนโรงเรียนเอกชนมีความคิดเห็นต่อโรงเรียนของตนว่าการปกครองและระเบียบวินัยของโรงเรียนยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร มีระเบียบวินัยบางอย่างเข้มงวดเกินไป³ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรจะตระหนักอยู่เสมอว่าในการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียนนั้น ควรให้เกิดขึ้นมาจากความสำนึกไม่อยากจะกระทำผิดของนักเรียนเอง ซึ่งจะเป็นวิธีการรักษาระเบียบวินัยที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เพราะการรู้สึกสำนึกไม่อยากจะกระทำผิดด้วยตนเองนั้น เท่ากับว่าเด็กนักเรียนมีความเข้าใจตนเอง มีพัฒนาการในทางที่ดี ไม่มีความรู้สึกคับข้องใจ เนื่องจากถูกบีบบังคับ

¹ กุลลุม อันทวี, "ทัศนคติเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมทางครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนซ้ำชั้นในจังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2521" (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523), หน้า 91

² กรมอาชีวศึกษา, รายงานประจำปี พ.ศ. 2522 - 2525 (กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, 2526), หน้า 30.

³ สิรินยา รวมเงาะ, "สำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อโรงเรียนราษฎร์จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2520" หน้า 142.

ง. การทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียน โดยส่วนรวมผู้บริหาร และครูเห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นกลุ่ม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่อง โรงเรียนได้รับเอกสารหลักฐานต่างๆเกี่ยวกับตัวนักเรียนครบถ้วน ในการรับนักเรียนเข้าเรียน และเรื่องผู้ปกครองและนักเรียนให้ความสนใจใส่ข้อสรุปรายงาน ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าปฏิบัติน้อย เรื่องผู้ปกครองและนักเรียนไม่ให้ความสนใจใส่และความสำคัญต่อสรุปรายงานนักเรียนนั้น เป็นปัญหาสืบเนื่องมาจากโรงเรียนไม่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้าร่วมประชุมพิเศษนักเรียนแต่แรกตั้งกล่าว ซึ่งทำให้ผู้ปกครองไม่ทราบว่าตนเองควรจะมีบทบาทเพียงใด และมองไม่เห็นความสำคัญของงานด้านต่างๆที่ติดตามมา หรือการที่ผู้ปกครองไม่ให้ความสำคัญและความสนใจเพราะไม่มีเวลาเอาใจใส่เด็กนักเรียน และสำหรับเรื่องที่โรงเรียนมีการปฏิบัติน้อยในเรื่องการรับเอกสารและหลักฐานต่างๆของนักเรียนให้ครบถ้วนในการรับสมัครเข้าเรียนนั้น เนื่องจากโรงเรียนประสบปัญหาการไม่สามารถคัดเลือกเด็กเข้าเรียนในสถานศึกษาของตนเองได้เท่ากับโรงเรียนรัฐบาล เพราะค่านิยมของสังคมไทยที่ต้องการให้บุตรหลานได้เข้าศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลเป็นอันดับแรกก่อน ดังกล่าวมาแล้ว โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จึงมีการปฏิบัติในเรื่องการรับเอกสารและหลักฐานต่างๆจากนักเรียนให้ครบถ้วนในการเข้าศึกษาอยู่ในระดับน้อย และให้นักเรียนนำเอกสารต่างๆมามอบให้ครบในภายหลังได้ ส่วนเรื่องปัญหาค้นการทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียน พบว่าเป็นปัญหาน้อยที่สุด จากผลการวิจัยดังกล่าวอาจเป็นเพราะรัฐมนตรีในด้านการทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียนให้โรงเรียน ได้ใช้เป็นแนวปฏิบัติอยู่มากแล้ว เช่น การจัดทำทะเบียนและรายงานตัวเกี่ยวกับนักเรียน ตามกฎ ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ การประชุมอบรมสัมมนาผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประจำปี ซึ่งจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียนอยู่เสมอ ประกอบกับการออกตรวจโรงเรียนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายตรวจ ของกองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จะตรวจตราในเรื่องการจัดทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียนอยู่เสมอ เช่นการตรวจค้ำร้องที่เกี่ยวข้อง การตรวจเยี่ยม ดังนั้นจึงทำให้โรงเรียนมีความตื่นตัวอยู่เสมอ ในการจัดทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียนให้พร้อมตลอดเวลา สำหรับข้อเสนอแนะในงานด้านนี้ โรงเรียนควรจะได้ให้ความสำคัญกับผู้ปกครอง

มากขึ้น เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนช่วยโรงเรียนเสริมสร้างเด็กนักเรียน ให้เป็นคนดี โรงเรียนควรจะได้จัดทำรายงานต่าง ๆ ที่จำเป็นเกี่ยวกับนักเรียน เสนอให้ผู้ปกครอง ทราบอยู่เสมอ และในเรื่องการรับเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ให้ครบถ้วนจากนักเรียน ในการสมัครเข้าเรียน นั้น ควรจะได้มีการย้่าให้โรงเรียนเห็นความสำคัญ เพื่อความถูกต้อง ของข้อมูล สะดวกต่อการสอบและให้บริการด้านต่าง ๆ ขณะเดียวกันสำนักงานคณะกรรมการ การการศึกษาเอกชน ควรจะได้จัดเป็นแผนปฏิบัติงาน ตรวจสอบการปฏิบัติงานด้านการ จัด ทำทะเบียนและรายงานเกี่ยวกับนักเรียน ในช่วงหลังจากการสมัคร เข้าศึกษาของนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานกิจการนักเรียน ด้านนี้ดียิ่งขึ้น

จ. การจัดกิจกรรมของนักเรียน โดยส่วนรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็น ว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่อง โรงเรียนเคยประเมินผลการจัดกิจกรรมเพื่อ นำผลมาปรับปรุงการจัดครั้งต่อไป ผู้บริหารและครูเห็นว่าการปฏิบัติมากและน้อย ตามลำดับ แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูมองเห็นว่ามีสิ่ง ที่สามารถจะปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้ เนื่องจากเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านนี้อยู่ ในขณะที่ ผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติมากอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามข้อคิดเห็นของครู มีประโยชน์ในการนำมา พิจารณา เพราะการประเมินผลจะช่วยให้งานมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ในเรื่องปัญหา ด้าน การจัดกิจกรรมของนักเรียน พบว่าโดยส่วนรวมเห็นว่าเป็นปัญหาอยู่ใน ระดับน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของทั้ง 2 กลุ่ม เป็นรายชื่อของปัญหาการจัดกิจกรรม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องอุปกรณ์กีฬาไม่เพียงพอ กับจำนวนนักเรียน และนักเรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งผู้บริหารเห็น ว่าเป็นปัญหาน้อยที่สุด และครูเห็นว่าเป็นปัญหาน้อย ซึ่งแสดงว่าครูมองเห็นระดับปัญหามาก กว่าผู้บริหาร ซึ่งถึงงานรับผิดชอบบริหารงานโรงเรียนมากมาย จึงอาจจะมองไม่เห็นปัญหา เฉพาะเรื่องได้ก็เท่าครู สรุปโดยส่วนรวมผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าการปฏิบัติมาก บัญหาน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะโรงเรียนมีแนวทางปฏิบัติมากตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมในสถานศึกษา พ.ศ. 2520 (รายละเอียดคงภาคผนวก ข.)

ดังนั้นจึงทำให้โรงเรียน มีแนวปฏิบัติที่ชัดเจน จึงทำให้ปัญหาต่าง ๆ ลดน้อยลง

ฉ. การบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน โดยส่วนรวม

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม เห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นกลุ่ม พบว่า ผู้บริหารและครูต่างเห็นว่ามี การปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ยกเว้น เรื่องโรงเรียนเห็นความสำคัญของการจัดให้มีการตรวจสุขภาพนักเรียนเป็นประจำในแต่ละปี, การศึกษาประวัติและบันทึกการเจ็บป่วยของนักเรียนไว้. การจัดเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ในโรงเรียน, การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพอนามัย และการแจ้งผู้ปกครองให้ทราบความเจริญเติบโตด้านสุขภาพ และพัฒนาการของเด็กนักเรียนเป็นประจำ ผู้บริหารและครูเห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติน้อย และครูยังเห็นว่ามี การปฏิบัติน้อยเพิ่มอีกเรื่องหนึ่งคือ ห้องพยาบาลของโรงเรียน มีความเพียงพอกับจำนวนนักเรียน สาเหตุที่โรงเรียนมีการปฏิบัติน้อยในเรื่องดังกล่าว เนื่องจาก การส่งเสริมการบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ยังอยู่ในระดับน้อย เห็นได้จากโครงการส่งเสริมด้านวิชาการต่างๆ ที่จัดทำขึ้น ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จากปีพ.ศ. 2520-2525 ไม่มีการจัดโครงการเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย¹ ดังนั้นโรงเรียนจึงปฏิบัติตามค่านบริการสุขภาพของนักเรียนตามความสามารถของคน และจัดทำในส่วนที่รัฐกำหนดให้ปฏิบัติเช่น จัดให้มีห้องพยาบาล ห้องน้ำห้องส้วม โรงอาหาร เท่านั้น ดังนั้นสำนักงานการศึกษาเอกชน ควรจะต้องหาวิธีให้โรงเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการจัดบริการค่านนี้ โดยวิธีอบรม สัมมนา เผยแพร่เอกสาร ในเรื่อง การปฏิบัติงานกิจการนักเรียนในด้านการบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียนนี้ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่อง โรงเรียนอำนวยความสะดวกและจัดบริการ

¹สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, "โครงการส่งเสริมด้านวิชาการแก่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา พ.ศ.2520-2525" (กรุงเทพมหานคร:สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2525), หน้า 1-10.

นำทีมใ้ถูกสุชลักษณะ ผู้บริหารเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติมาก และครูเห็นว่ามีการปฏิบัติมากเช่นกัน แต่อยู่ในระดับการปฏิบัติที่น้อยกว่าความคิดเห็นของผู้บริหาร ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนสามารถจะปรับปรุงแก้ไขงานบริการด้านเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน ให้ดีขึ้นได้ ในความคิดเห็นของครู ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบงานด้านนี้โดยตรง จึงสามารถมองเห็นข้อบกพร่องในรายละเอียดได้มากกว่าผู้บริหาร ซึ่งมีงานอื่น ๆ รับผิดชอบมากมายหลายด้านในโรงเรียน ส่วนด้านปัญหาเกี่ยวกับการบริการด้านสุขภาพของนักเรียน พบว่า โดยส่วนรวมเห็นว่า โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีปัญหาด้านการบริการสุขภาพนักเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นกลุ่ม พบว่าผู้บริหารและครู ต่างก็เห็นว่าโรงเรียนมีปัญหาด้านการบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน อยู่ในระดับน้อยที่สุด เช่นกัน สาเหตุที่ผู้บริหารและครู เห็นว่า โรงเรียนมีปัญหาด้านนี้น้อย เนื่องมาจากโรงเรียนไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ของการจัดบริการสุขภาพของนักเรียนนั่นเอง เพราะผู้บริหารและครู ต่างก็เห็นว่าโรงเรียนให้ความสำคัญของการจัดบริการสุขภาพ มีการตรวจสุขภาพนักเรียนเป็นประจำในแต่ละปี อยู่ในระดับการปฏิบัติที่น้อย ปัญหาจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานั้น ๆ จากผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังมีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ตามหลักการที่ดี ซึ่งพอจะเกิดแกว้ได้กล่าวถึงหลักการที่ดีในการจัดบริการเกี่ยวกับสุขภาพของ นักเรียน คือการตรวจสุขภาพนักเรียน, การอบรมเผยแพร่ความรู้ด้านสุขภาพอนามัย อุบัติเหตุแก่นักเรียน² โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรจะไ้ตระหนักถึงความสำคัญของงานด้านนี้และปฏิบัติ

¹ วิจิตร ศรีสะอ้าน, "ภารกิจของการบริหารการศึกษา" ใน หลักและระบบบริหารการศึกษา, หน้า 38 คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาหลักและระบบบริหารการศึกษา, บรรณาธิการ. (กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์การพิมพ์, 2523)

² พองเกิดแก้ว, โครงการสุขภาพในโรงเรียน, หน้า 2.

ในส่วนที่ผู้บริหารและครู เห็นว่ามีระดับน้อย ให้เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะงานบริการเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน นั้นเป็นการจัดบริการเพื่อพิทักษ์สุขภาพนักเรียน ให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้¹ ทั้งนี้เพื่อเด็กนักเรียนจะได้มีสุขภาพที่แข็งแรง สามารถจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่า เด็กนักเรียนที่สุขภาพไม่ดี หรือร่างกายพิการ เนื่องจากอุบัติเหตุ²

ข. การจัดบริการแนะแนว โดยส่วนรวมผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าโรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของทั้ง 2 กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ผู้บริหารเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และครูก็เห็นว่าการปฏิบัติมากเช่นกัน แต่ระดับการปฏิบัติน้อยกว่าความคิดเห็น ของ ผู้บริหาร ทั้งนี้เพราะครูมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงย่อมรู้เรื่อง และปัญหาได้ดีกว่า และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของทั้ง 2 กลุ่มเป็นรายข้อพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะในเรื่องการจัดห้องแนะแนวได้เหมาะสม, นักเรียนมีโอกาสได้ใช้บริการแนะแนว และครูแนะแนวมีเวลาสำหรับให้บริการแนะแนว ซึ่งผู้บริหารและครูต่างมีความเห็นว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติน้อย แต่ครูเห็นว่าปฏิบัติในระดับน้อยที่ต่ำกว่าความคิดเห็นของผู้บริหาร และพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 เฉพาะในเรื่องผู้บริหารเห็นความสำคัญและจำเป็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าปฏิบัติมาก, เรื่องโรงเรียนมีบุคคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการทำหน้าที่ ซึ่งผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติมาก ส่วนครูเห็นว่าปฏิบัติน้อย เรื่องโรงเรียนได้ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนมาใช้บริการแนะแนว ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่า ปฏิบัติน้อย, เรื่องครูทุกคนให้ความร่วมมือในการ

¹ ฟอง เกิดแก้ว, โครงการสุขภาพในโรงเรียน, หน้า 2.

² Howard L. Blanchard, Organization and Administration of Pupil Personnel Services, (Illinois : Charles C Thomas, 1980), p. 115.

บริการแนะแนว ซึ่งผู้บริหารเห็นว่ามีการปฏิบัติมาก แต่ครูเห็นว่าปฏิบัติน้อย จากผลการวิจัยทั้งกล่าว แสดงให้เห็นว่า การบริการแนะแนวของโรงเรียนตามความคิดเห็นของครู ยังสามารถปรับปรุงให้ดีกว่าสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้ ในขณะที่ผู้บริหารมองเห็นว่าส่วนใหญ่ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก สำหรับข้อที่โรงเรียนควรจะได้มีการปรับปรุงงานด้านนี้คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้บริการ, การจัดสรรงบประมาณ, การประชาสัมพันธ์การจับบริการแนะแนว, และการหาทางแก้ไขปัญหาให้ครูแนะแนว มีเวลาเพียงพอสำหรับให้บริการแนะแนวแก่เด็ก ซึ่งอาจทำได้โดยการลดภาระหน้าที่ของครูแนะแนว และประชุมชี้แจงขอความร่วมมือจากครูอื่น ๆ ในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะบุคลากรของโรงเรียนมีความสำคัญต่อการจับบริการแนะแนวเป็นอย่างมาก และตามหลักการที่ดีผู้บริหารควรให้ความสนับสนุนในเรื่องงบประมาณ แก่กิจกรรมทุกประเภทในโรงเรียน¹ โดยเท่าเทียมกัน และการประชาสัมพันธ์จะช่วยให้เกิดความเข้าใจ ความนิยม และรู้แหล่งที่จะขอรับบริการ สำหรับการปรับปรุงแก้ไขการจับบริการแนะแนวในโรงเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ควรจะได้พิจารณาเพิ่มเติมองค์ประกอบด้านการจับบริการแนะแนว ไว้เป็นส่วนหนึ่งในเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำของโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับอื่น ๆ นอกเหนือไปจากองค์ประกอบเดิมที่เน้นเฉพาะ หมวดอาคารสถานที่, อุปกรณ์เครื่องมือโรงฝึกงาน, บุคลากร, ความจุห้องเรียน, การประเมินผล² ทั้งนี้เพราะการจับบริการแนะแนวมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาค้นหาอาชีพศึกษามาก เนื่องจากเด็กนักเรียนเอกชนมีปัญหาและต้องการใช้บริการแนะแนว ในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาส่วนตัว อาชีพ ฯลฯ และจากงานวิจัยของ สมร ไทรภพ ซึ่งพบว่าเด็กนักเรียนมีความต้องการการแนะแนวเป็นอย่างมาก

¹ ธีชนาภรณ์ เสนาลักษณ์, "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา แผนกวิชาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 32-34.

² สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, คู่มือการปฏิบัติงานโรงเรียนราษฎร์ (กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช, 2523), หน้า 219.

โดยเฉพาะด้านอาชีพ¹ และการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะช่วย
ลดปัญหา "บันไดการสะสมบุญแบบในระบบอาชีวศึกษาของชาติไทย"² ซึ่งกำลังประสบอยู่
นั่นคือ ความนิยมเรียนต่อด้านอาชีพในระดับสูงหลังจากที่สำเร็จการศึกษาด้านอาชีพแล้ว
เพื่อต้องการใ้วุฒิปริญญาตรี ซึ่งก่อให้เกิดความซ้ำซ้อนด้านเนื้อหา และเสียเวลาโดย
เปล่าประโยชน์ และไม่จำเป็น การแนะแนวจะช่วยให้เด็กนักเรียนได้มีความเข้าใจ
ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น ช่วยลดปัญหาได้เป็นอย่างดี เช่น ปัญหาเด็กเกเร ปัญหาด้าน
การเรียน อาชีพ ปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากวัย และนอกจากนั้นการจัดบริการแนะแนว
ยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนา ทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย และจิตใจ รู้จักตนเอง
รู้จักปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อีกด้วย³ ดังนั้นจึงควรจะได้มีการตระหนักถึงความ
สำคัญของการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ทั้งหน่วยงานรัฐและเอกชน และร่วมมือ
ดำเนินการให้มีการปฏิบัติงานจัดบริการแนะแนว ให้มีประสิทธิภาพในโรงเรียนเอกชน
ดังที่กล่าวมาแล้วโดยเร็วที่สุด

๗. การจัดทุนอุดหนุนการศึกษา โดยส่วนรวมผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2
กลุ่มเห็นว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นกลุ่ม พบว่าผู้บริหารเห็น
ว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนครูเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ซึ่งมีความแตก
ห่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องโรงเรียนมีหลักเกณฑ์และระเบียบ
แนวปฏิบัติที่ชัดเจนในการให้ทุนการศึกษา ซึ่งผู้บริหารเห็นว่าการปฏิบัติมาก ส่วนครู
เห็นว่าการปฏิบัติน้อย และเรื่องการศึกษาติดตามผลภายหลังการให้ทุน ซึ่งผู้บริหารและครู
เห็นว่าการปฏิบัติน้อย สาเหตุเพราะผู้บริหารซึ่งเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบงาน หลาย
ด้าน มองเห็นภาพรวมได้ดีกว่าครู หรือหลักเกณฑ์การให้ทุนมีชัดเจน แต่ไม่ได้แจ้งให้

¹สมร ไตรภพ, "สำรวจความรู้สึกรักของแก่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 ในโรงเรียนในเครือคาทอลิก ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการจัดหน่วยให้
บริการปรึกษาและแนะแนวในโรงเรียน" (ปริญญาานิพนธ์วิทยาศาสตรบัณฑิต จิตวิทยา
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519), หน้า 132.

²กรมอาชีวศึกษา, รายงานประจำปีพ.ศ. 2522-2525 (กรุงเทพมหานคร:
สารพืคช่าง, 2525), หน้า 2

³สมนึก บำรุง, "บทบาทของการแนะแนว" : 13

ผู้อื่นได้ทราบทั้งหมด ดังนั้นจึงทำให้ครูเห็นว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติน้อย และเรื่อง การศึกษาค้นคว้าผล ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อย นั่นก็เนื่องจากการขาดการนำความรู้เรื่อง การประเมินผลอย่างมีระบบ เข้ามาใช้ในวงการศึกษาตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่พบอยู่มากที่สุดในปัจจุบัน¹ การปรับปรุงแก้ไขในเรื่องดังกล่าว สามารถกระทำ ได้โดยการแจ้งให้ทุกคนในโรงเรียน ได้ทราบถึงหลักเกณฑ์การให้ทุนอย่างชัดเจนทั้งทาง ตรงและทางอ้อม และเผยแพร่ อบรม ชักชวนให้นำความรู้เรื่องการประเมินผลงาน อย่างมีระบบ เข้ามาใช้ในวงการศึกษา โดยหน่วยงานของรัฐอาจจัดสัมมนา อบรม แจก เอกสาร หรือใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การจัดทุนอุดหนุนการศึกษาของโรงเรียน ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ได้ช่วยเหลือเด็กนักเรียนอย่างแท้จริง ขณะเดียวกัน ก็ควรพยายามส่งเสริมให้มีการจัดบริการนักเรียนในค่านี้อีกเพิ่มมากขึ้น สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน อาจจะมีจัดพิมพ์แนวทางในการพิจารณาการให้ทุนการศึกษา เพื่อโรงเรียนจะได้ใช้เป็นหลักเกณฑ์ ในการพิจารณา และสนับสนุนให้สมาคมของสถาน ศึกษาเอกชนต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญในการเพิ่มการบริการค่านี้อีกเพิ่มมากขึ้น เพราะการที่ นักเรียนสามารถขจัดปัญหาเคือกร้อน เนื่องจากขาดทุนทรัพย์ นักเรียนผู้นั้นก็จะมีโอกาสใน การเล่าเรียนที่ดี ทักเทียมบุคคลอื่น ๆ ลำบากที่จะเป็นอุปสรรคในการเรียนได้²

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สุริยัน นนทศักดิ์, "การบริหารโรงเรียนเอกชนในเชิงธุรกิจ," : 55

² สมนึก บำรุง, "บทบาทของการแนะแนว" : 15

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

การวิจัยครั้งนี้จำกัดเฉพาะการปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียน ของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นการวิจัยในอนาคตควรจะได้ศึกษาในเรื่องต่อไปนี้

1. การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. การจัดบริการสุขภาพของนักเรียน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. การปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรโรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร
4. การปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรโรงเรียน ในส่วนภูมิภาค
5. การปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ (ปวส.) ในเขตกรุงเทพมหานคร
6. การปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ (ปวส.) ในส่วนภูมิภาค
7. การปฏิบัติงานกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ (ปวช.) ในส่วนภูมิภาค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย